

Engines of difference

περιμενε

ΚΑΙ

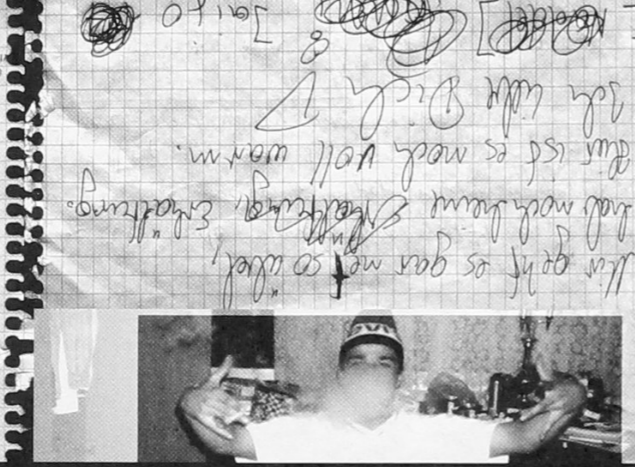
ΙΣΩΣ ...

...Έχει επίδραση ακόμα το γαμημένο... Καλά ξηγήθηκε ο Κ...
Φοβερή διαύγεια. Ψέμα. Πλήρης αποδιοργάνωση. Κρυώνω πολύ.
Κατηφόρα. Τι ώρα να'ναι; Φτάνει το τέλος. Η μάλλον έχει ήδη
έρθει και κάνω ότι το αγνοώ, ή προσπαθώ να το πολεμήσω...
Μάταια... Οι κούτσες μου έχουν βραχεί. Η μη μου στέλνει
λουλούδια; Μπα... Κασσάνδρου. Η ήπιτα έγινε συνήθεια. Τι; Τι;
Τι; Η κουκούλα σφοδρά ζεσταίνει τα παγωμένα αυτιά μου.
Ο δρόμος υγρός. Και το βλέμμα παρόν... Να θυμίζει!?! Την
άπουσια... Και ένα μείον. Μήπως φταίει η πρόθεση; Εγώ; Πως
μπόρεσα; Πούλησα τον εαυτό μου; Βάρος. Περπατάω μόνος.
Το ξέρεις. Ένα μήνυμα. Πολύ αργά. Ήταν για σένα. Μόνος. Πε-
ρίεργη λέξη. Ένας γέρος. Λένε ότι θέλουμε αυτό που δεν
"έχουμε". Σε μένα αυτό ίσως αντιστράφηκε. Η μήπως όχι;
Εγνατία. Ζητάδες. Βγάζω την κουκούλα. Αυτοκίνητα. Πολλά...
Είπε ότι είναι παράλογη, χωρίς αιτία... Συμφωνείς; Δε
φάνηκε. Δε θα άλλαζα τίποτα... Ούτε εσύ... Το ξέρουμε αυτό.
Ε, και; Υποσχέσεις... Και ο ήχος θολός. Κρίμα. Ονειρα. Μικρά
. Εκεί. Εκεί. Ένα άστρο παραπονιάρικο. Κάθε βράδυ το ακούω.
Χρειάζομαι όμως αυτό το βράδυ να ακούσω τον δικό μου κόσμο.
Τόσα χρόνια πίσω... Οι στιγμές...
Ο χρόνος έφυγε. Πιο νωρίς...

Η κωπηλασία είτανε κοκκινωπή. Απο ψηλά. Μορφή ίδια. Καρτο-
τηλέφωνο. Τι ώρα είναι; Δεν είδα. Τότε δεν είχα ανακαλύψει
τη γωνία. Λες να μην προλάβω; Παιδιά πάνε φροντιστήριο.
Αν δεν μπορείτε να μοιραστείτε, τότε αντίο. Είπε. Βιτρίνες.
Δεν μπορώ να κλείσω τα μάτια μου. Το φως είναι ενοχλητικό.
Σαν ανακριτικό. Δεν ξεχνώ. Το λιγότερο, οφθαλμοφανές ψέμα εί-
ναι το καλύτερο. Εσύ όμως δεν το καταλαβαίνεις. Τσιμισκή. Ο
ήχος για τους τυφλούς. Περνάω Με κόκκινο. Τι ώρα να'ναι; Λες
να μην προλάβω; Κτήρια γνωστά. Τον δικό σου προορισμό. Δεν
σε βλέπω. Πάντα ελπίζει; Τη γνώρισα στα μάτια σου.
Μια φορά. Και πολλές αυτή... Της περιφρόνησης, της αηδίας,
της βεβήλωσης... Για σένα -ποτέ δεν νόμισα- ήμουν. Και
όταν σε κοιτάξω με εκείνο το χαζό βλέμμα, ίσως να μην κατ
Εφτασα. Νωρίτερα. Εγώ θα ξέρω... Κουλουριάζομαι στις σκάλες
Κατεβαίνουν δύο άτομα. Όχι. Η περιφάνεια που πεθαίνει ...
Μήπως και εδώ πεθαίνουν νυσταγμένοι οι...
Σκοτάδι. Αυτοί είναι. Με αγκαλιάζουν οιαυτοί μου Ναι.
Ναι. Αυτή η απροσδιόριστη τριβή. Και ο αυτοσχέδιος ορίζοντας.
Μου φαίνονται πολύ αφοσιωμένοι. Τι να ετοιμάζουν; Τι ρωτάω;
Σιωπή. Όχι. Κάτι στα γρήγορα μου ψυθιρίζουν...
Μα, νοιώθω γυμνός. Ηρθε

Привет киска! Первые слова, которые
я хочу тебе сказать - это: "Я тебя люблю"
киска, я паверное скоро с вами сойду здесь
без тебя. Я уже сошел! И сейчас,
когда я не вижу тебя 5 месяцев, я понял
что наша любовь стала настоящей.
Я так люблю! И сейчас мне нужно
только увидеть тебя, поцеловать твои
поплечи, обнять тебя крепко! Целуйте
тебя снова и снова! Я тебя люблю!
И скоро мы будем вместе!!!
Я ТЕБЯ ЛЮБЛЮ!

Leere Worte an einem toten Tag -
mein Hirn liegt im Nebel zuviel koks zu wenig Schlaf -
zuviel von allem, ein kleiner Toot ich hab mich abgeschossen-
ausgeklingt mich Selbst uberholf!

Handwritten notes in German, including "Halle Maria Madel", "Ich liebe dich", and "Ich werde dich immer lieben".

Ο καθένας έχει
το μέρος
ονείρων του.
Ετσι και εγώ
ονειρεύομαι ένα
μέρος που
επικρατεί ολο
το χρόνο καλο-
καίρι
έχει
όμορφες παραλίες
εξωτικά δάση

φοίνικες
όμορφες γυναίκες

Εχει πάρτυ με πολυ αλκοόλ και πολλά ναρκωτικά-οποιος τα προτιμά- με
δυνατή γρήγορη μουσική που μας βάζει σε ασταμάτητους χορους.

Γίνονται συναυλίες αλλά και ολονύχτια beach party παρεα με παρουσίες

που γεμίζουν τα βράδια
μου
έρωτα
κάτω από το ηλιοβασίλεμα
κάτω από το φεγγάρι
Ρομαντικό, ε ; ή

Κι όμως πως μπορείς να ζησεις έτσι-χωρις δουλειά-πάνω από το πολυ ένα
χρόνο;- δηλ.και χωρις λεφτα; Αρα πρέπει τα πρωινά τουλάχιστον να
δουλεύεις για να "βγάλεις το ψωμί σου" ...

Αλλά πως θα μπορείς, μετά να ξενυχτάς συνέχεια
αν πρέπει να ξυπνήσεις
νωρίς το πρωί;
Και σ'αυτη την αλλοίωση του ονειρου μου

σ'αυτή την τρομαχτική διάβρωση του
έχουν συμβάλει δυο πράγματα: η κοινωνία και οι προηγούμενοι
που είχαν σχεδόν το ίδιο ονειρο με εμένα
και λέω
σχεδόν

Γιατί κανένας
δεν έχει ίδιο όνειρο
με κάποιον άλλο. Με
λίγα λόγια
κάθε όνειρο είναι
ένα πρόχειρο και
τσαπατσούλικο δημι-
ούργημα του χαζού
εγκεφάλου μας,
είναι μια
σκάρτη απομίμηση
μιας

αυθεντικής
φαντασίωσης

Αφού τα αλλοτριώνουν
οι γαμημένοι προγο-
νοι στους οποίους
αφήνεται να εννοήθει
οτι τους χρωστάς και
χάρη για το τι είσαι
και τι αντιπροσωπεύ-
εις και για το οτι
ζεις σ' αυτή τη γη.
Και ποιος είπε οτι
εγώ θέλω να διατηρώ
σχέσεις με αυτούς
τους ηλίθιους δολο-
φόνους ονείρων ;
Θα προτιμούσα με λι-
γα λογια να ειχα ενα
κενό μνήμης,
παρελθόντος και μελ-
λοντος. Να ζουσα στο
παρόν μόνο για μένα
και για αυτούς που
ζουν στο ίδιο παρόν

με μένα. Παρόλ'
αυτά αναγκάζεσαι
να συμβιβαστείς
με αυτό το ψεύτι-
κο κατασκεύασμα
Αργα αργά
μεταμφιεζεις
το ψεμα σε
αληθεια

, και λεω
"μεταμφιέζεις"
γιατι αυτα τα
δύο αλλάζουν συ-
νεχως μορφές και
σε κοροιδεουν.

Ειναι τα ονομα-
στά ηλίθια μα
υποκειμενικά
δημιουργηματα
του καθε ανθρωπου
που τους δίνει
μορφή ανάλογα με
τα σταθμά που
τον ευνοούν.

ΣΚΑΤΑ! Ζούμε σε
ενα κόσμο ψευτι-
κο.

Ζούμε μεσα σε
ενα απέραντο

μηχάνημα φθοράς

το οποιο ειναι
μεγαλύτερο απο
καθε αλλη εποχή
και πολυ πιο

διευρημένο

λόγω του τεράστιου βάρους που μας έχουν αναγκάσει να
κουβαλάμε στις πλάτες μας οι προηγούμενες γενεές
ανθρώπων εδώ και δισεκατομμύρια χρόνια. Είμαστε ανα-
γκασμένοι να ζούμε συμβιβαστικά σε χειροποίητους
κόσμους του μυαλού μας που πολλές φορές τους
παρουσιάζουμε σαν

Είμαστε καταδικασμένοι έργα τέχνης...

σε μια αιώνια αφέλεια,

σε μια

εκ γενετικής αρρώστια...

συνεχίζεται στο επόμενο επεισόδιο...

Ατολμοι υπήκοοι
καθημερινά σε προκαθορισμένες θέσεις
ανταλάζουν ρόλους
σε κάποια εξουσία

μετακινούνται
σκύβοντας το κεφάλι
αποποιούμενοι κάθε
συνείδηση...

Να τολμήσουμε τα ριψοκίνδυνα μονοπάτια του
αγνώστου
γκρεμίζοντας τις πτυχές αυτής
της πραγματικότητας,
να δημιουργήσουμε τις εκφάνσεις μιας " ΑΛΛΗΣ "

Οι μέρες είναι

μαγικές

όταν μπορούμε

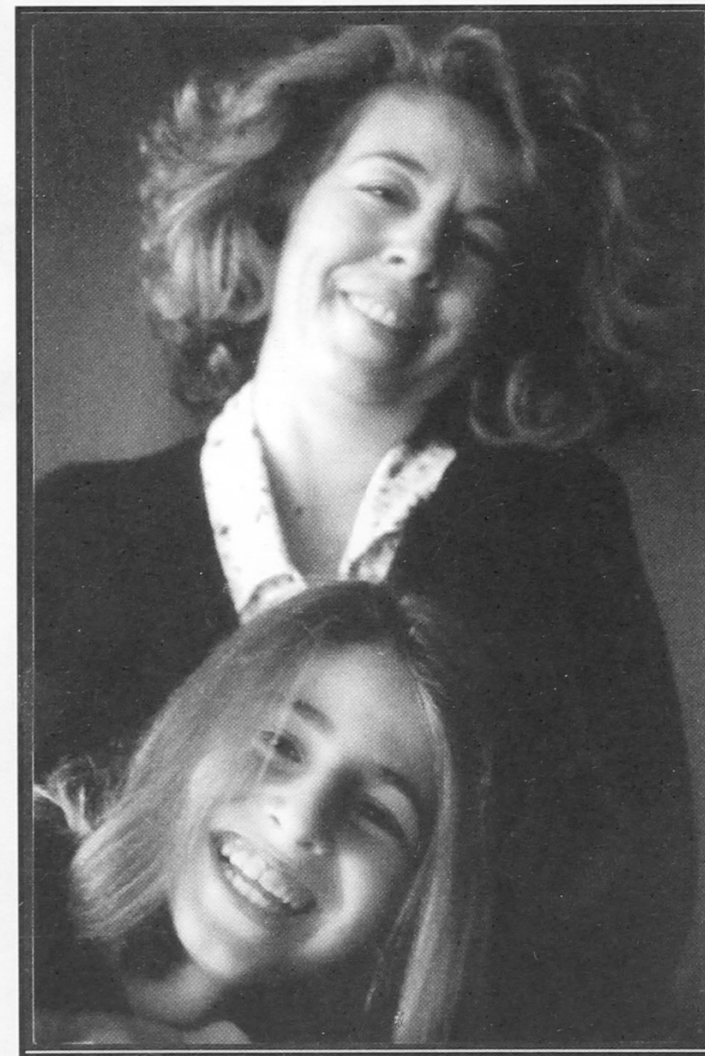
και

γελάμε

δίχως

φόβο

...

ΔΕΝ ΠΕΡΙΞΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝΗ ΤΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ ΑΔΕΛΟΦΙΜΟΙ,
ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΑΓΑΠΙΑ ΝΑ ΘΑΨΕΤΟ ΝΑ ΤΑΨΕΤΕ
ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΙΣΤΕΣ;

Ερατοσθένης

Συναίσθημα καταστροφής... ή μάλλον καλύτερα αγάπης... Αγάπης που κάνει το απόγευμα μελαγχολικό... μα όχι και μίζερο, απελπισμένο μα όχι ζωτικά ανυπέβλητο και κατατονικό.. Ουρλιαχτό καταντά... Καταλήγει σε κραυγές αγωνίας καθώς η κουβέρτα που σκεπάζει

τη ράχη μοιάζει πολύ μικρή.. Όλο και κάτι μένει ξεσκεπαστο.. Είναι κι εκείνο το κρεββάτι που έχει σκληρήνει από τη συνήθεια και μοιάζει με εκείνο-το μαζοχιστικά ενδιαφέρον- κρεββάτι του προκρούστη. Και το βλέμμα παρόν.. να τονίζει ακόμη περισσότερο την απουσία.. Την κραυγή που σβήνει, σαν να ακούγεται εξαντλημένη από κάποιο πηγάδι, από κάποιο τάφο και την καλεί... Καλεί σιωπηλά και απελπισμένα από μελαγχολικούς, καμμένους και ανεμοδαρμένους καιρούς. Καιρούς δύσκολους, ανυπόφορους μα συνοδευόμενους από την παρούσια- απουσία.. Και λύπη.. Ακόμα θλίψη, σπραγμός.. Και ευωδία, ευωδία όμως δευτεροκλασάτη, φθηνή... Μαραμένου λουλουδιού.. Νυκτολούλουδου.. Και πόνος, μαγευτικός.. Ευχάριστος, απαραίτητος και ζωδότης. Απόσταση, μηδενικά τεράστια... Παλιές φωτογραφίες, μικρά ζωτικά και στοιχειωμένες αναμνήσεις. Το τίποτα, το καθόλου, το

πολύ το όλο. Το σήμερα, το αύριο. Κάτι που μένει μα χαιρετά. Που χαιρετά κλαμμένο. Που τραγουδά, βρίζοντας. Που είναι δικό μας και ξένο.. Που δεν είναι δικό μου μα που μ'ακολουθεί σαν να είναι. Όλα θυμίζουν.. Ίσως να το θέλω, ίσως και όχι... Και η μουσική που, βαριά φαντάζει στα αυτιά σαν τη πιο αιθέρια μελωδία, και σαν κλάμα, σαν οδυρμός, σαν σιωπηλή κραυγή και αγώνια. Και είναι κι εκείνο το "κυνηγητό" που πάντα θα πληγώνει, πάντα θα ματώνει... Θα δημιουργεί ερωτήματα για το ποιος είναι ο κυνηγός και ποιό το θήραμα. Τα "αληθινά πιστεύω" που αναζητώ θα με θυσιάσουν, όσο δεν τα βρίσκω μα και εκείνα με ξεγελούν και μου στέλνουν προπομπούς τους μασκαρεμένους εχθρούς τους. Και το μοναδικό θύμα... Ο καθρέπτης που σπα απο γροθιές κάθε φορά που απο το είδωλο αναβλήζει. Και πάλι όλο και πιο συχνά η ευωδία εκείνη, η αχαρκτήριστη για μένα, εκείνη η δευτεροκλασάτη, η φθηνή, εκείνη του νεκρού μαύρου λουλουδιού που ξεγελάστηκε από μικρές, από λίγες σταγόνες νερού. Δεν ήταν από τη Στύγα. Το λουλουδάκι πέθανε.. Δεν έγινε αθάνατο. Σαν τις "βασιλικές" που συχνά εναλλάσει με περισσή ευκολία.. Μια οπτασία... Η αιτία θανάτου του μικρού λουλουδιού;.. Η γλυκιά... Η ανεπανόρθωτη ξηρασία...

ΜΠΑΤΣΟΙ

ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΟΥ...

Βράδυ, πάω σπίτι. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Θα φταίνε τα ξύδια. (Μου τη σπάει όταν πίνω ξύδια...) Το μόνο πράγμα που θέλω τώρα είναι να πέσω ξερός στο κρεβατάκι μου. Κουράγιο! Αυτή η κωλοανηφόρα μόνο... Γουστάρω! Μόνο που σκέφτομαι ότι θα κοιμάμαι μέχρι το μεσημ ΣΚΑΤΑ!

ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΟ!

Τι γυρεύουν μπάτσοι εδώ; ΩΧ!
Και δεν έχω ταυτότητα!
Τι κάνω τώρα;

Ας το παίξω άσχετος...

Σταματάει.

Κατεβαίνουν.

-Ψιτ!

Ε, φιλαράκο!

Το κεφάλι γυρνάει\

-Ναι;

-Ελα 'δω..

(Κλασική κωλόφατσα μπάτσου)

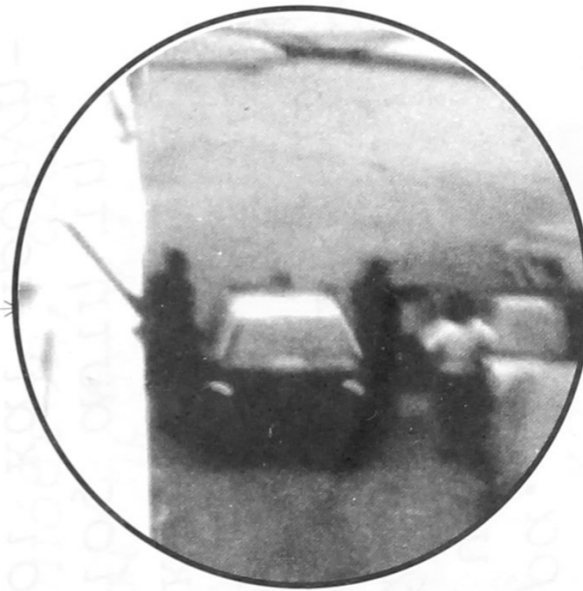
Πάω

-Την ταυτότητά σου

(Τι κοιτάς έτσι ρε φίλε; τι 'σου κανά;)

-Ε, δεν την έχω μαζί μου ξέρετε...

-Δεν την έχεις μαζί σου; Θέλεις να σε πάρουμε στο τμήμα δηλαδή;

- Βρε παιδιά σε ένα φίλο μου
εδώ δίπλα πήγα...
-Το όνομα σου.

-...

(Ο άλλος με φωτίζει με ένα
φακό στη μούρη)

- Και να ξέρεις, αν μας δώ-
σεις λάθος όνομα είναι ποι-
νικό αδίκημα.

- Μα το όνομα μου σας λέω...
ΠΑΣΤΑΡΔΟΙ)

-Τώρα ξέρεις τι πρέπει να γίνει...

(Δε γουστάρω να με πάνε για εξακρίβωση ρε πούστη...)

- Μα παιδιά σας λέω, για λίγο βγήκα από το σπίτι, για να πάω σε
ένα φίλο μου, εδώ στον πάνω δρόμο μένω... Δεν ήξερα ότι έπρεπε
να έχω την ταυτότητα μαζί μου...

(ευχάριστη σκέψη ->)

- Αμα σε ξαναπιά-
σουμε χωρίς
ταυτότητα...
Νοιώθω άσχήμα. Γιατί;

Ως τότε θα απολογούμαι σε κάποιους επειδή περπατάω
στη γειτονιά μου;
Ως τότε θα παίζουμε με τους δικούς τους όρους;

Gloria Victus

Το παιχνίδι άρχισε κάτω από <<σχετικά>> ευνοϊκές συνθήκες. Ο αντίπαλος ήταν άγνωστης ισχύος. Έτσι παίξαμε ελεύθερα.

Το 1-0 ήταν εύκολη υπόθεση, η ισοφάριση όμως δεν άργησε. (1-1) Αποφασισμένοι κάναμε το 2-1 όμως και πάλι η ισοφάριση ήταν (άκομα) πιο εύκολη υπόθεση και από μεριά του αντιπάλου, ο οποίος αυτή τη φορά πήρε το πάνω χέρι και προηγήθηκε με 3-2.

Το 3-3 ήταν αρκετά δύσκολο όπως και πολύ εύκολο ήταν να μειώνεις πάλι πίσω στο σκορ με το θρυλικό τέταρτο γκολ. (4-3)

Αποφασισμένοι ξεκινήσαμε για το Χ που ήταν δύσκολη υπόθεση, αλλά όχι ακατόρθωτο. Έτσι ήρθε και το 4-4 το επικράτησε για την περισσότερη ώρα του ντέρμπι.

Η Ηττα ήρθε απ' το πουθενά, κανείς δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Πολλοί θεώρησαν το πέναλτυ που έδωσε ο διαιτητής άδικο, πολλοί μίλησαν για θεωρητική ισοπαλία. Όμως οι εντυπώσεις ξεχνιούνται, χάνονται, το μόνο που μένει είναι το αποτέλεσμα 5-4.

Όσο για τη ρεβάνς;

Μπορεί να μην γίνει ποτέ...

Ισως όμως...

Κύκλος αέργων

μοναξιά...

-Ψάχνω να βρω κάτι για να περνάω την ώρα μου, αλλά δεν βρίσκω, και γι' αυτό είμαι και άεργος...

-Νοιώθω υπέροχα να κάθομαι με άλλους εκλεπτυσμένους τεμπέληδες και να χαλαρώνουμε...

-Θα γούσταρα η Α. να είχε τα πρωινά σχολή και όλη την υπόλοιπη μέρα (λόγω της αργίας) να είμαι ποτισμένος με έρωτα..

-Θέλω να βρω ένα μέρος με ωραίες γκόμενες και ωραίες παραλίες και να μείνω για πάντα.

-Το πιο ωραίο πράγμα στον κόσμο είναι να απολαμβάνεις τον εαυτόσου

-Πιστεύω ότι η αεργία είναι παρεξηγημένη. Οι πιο πολλοί τη θεωρούν..

-Όταν χέζω, παίρνω τη σφουγγαρίστρα και την κάνω σαν ράστα...

-Ναι ρε, και εμένα μου λένε, εγώ δουλεύω, τ'όνα τ'άλλο, εσύ μου λένε τι κάνεις; Τίποτα. Είναι όμως τίποτα;

"Η τεμπελιά είναι η απόλαυση του εαυτού μας. Την προσεγγίζουμε όπως το μικρό παιδί, μέσω της φυσικής τάσης να αναζητούμε την απόλαυση και να παρακάμπουμε ότι της εναντιώνεται. Πρόκειται για κάτι απλό που η ώριμη ηλικία διαπρέπει στο να το περιπλέκει. Η επιτηδιότητα που απαιτεί η τεμπελιά δεν είναι άλλη από την επιτηδιότητα των επιθυμιών τις οποίες έχει ανάγκη ο μικρόκοσμος της ψυχής για να απελευθερωθεί από την εργασία που την εμποδίζει εδώ και αιώνες..."

Ραούλ Βανεγκέμ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΟΡΟ ΜΟΥ;

ΚΑΘΟΜΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ~~Ε~~ ΕΚΕΦΤΟΜΟΥΝ
ΕΞΕΝΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ
ΠΕΡΑΞΕΙ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΕΤΕΙ ΑΠΟΦΑΞΙΞΑ
ΝΑ ΣΟΥ ΓΡΑΨΩ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ
ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ. ~~Ε~~ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
ΣΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ~~Ε~~ ~~Ε~~ ΟΤΙ ΕΨΑΧΝΑ.
ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΕ ΧΑΣΩ ΚΑΙ ΘΑ Σ'ΑΓΑΠΩ
ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΕΝΑ... ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΟΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΚΑΙ
ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΟΣ ΝΑ ΣΠΑΣΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ
ΟΠΟΙΟΥ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕΙ
ΝΑ ΣΕ ΚΛΕΨΕΙ ΑΠΟ ΜΕΝΑ.

Σ'ΑΓΑΠΩ ΜΟΡΟ.

... δεις κάτι για αυτούς

που

Έρθαν,

Φήγαν

έτσι,

Φήγαν,

Δε λένε να

έρθουν,

(για αυτούς που μέιναν δε χρειάζεται)

έρχονται

Δεν είχαν πάει πουθενά

για να "έρθουν"...

και π

